

LBRIS

We know
books

MARIAN NICOLAE

A opta minune

Ilustrații de Liviu Șoptelea

Prefață de Theodor Damian

Postfață de Elena Popescu

E I K O N

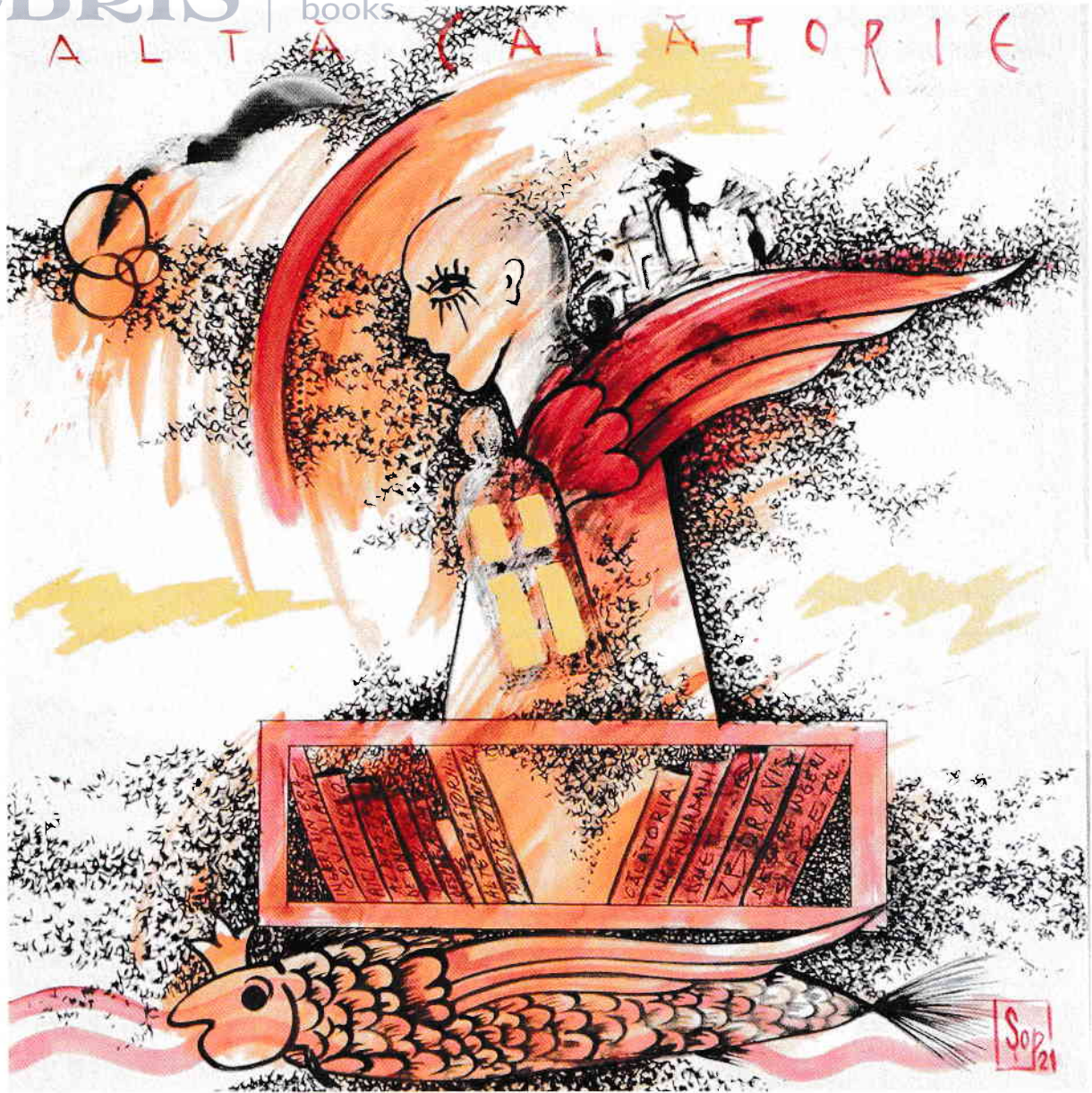
București, 2022

Prefață: Marian Nicolae, poetul eshatologic.....	9
Cuvântul autorului: În seara asta Iisus a ales să cineze acasă la tine.....	13
meseria de ghid.....	17
schimbul cel mare.....	18
jertfa.....	22
disputa.....	24
exercițiu de anonimizare.....	26
spitalul de dincolo.....	28
teoria relativității.....	30
stop joc.....	32
balul cel mare.....	36
probleme în paradis, de geometrie.....	37
ex nihilo.....	40
și mai ales.....	41
mare îngrijorare mare, domnule.....	42
Doamne, doar o poezie să-ți mai spun.....	44
de unde vin poeziile.....	46
iertare.....	48
rugămintele.....	50
pricepere.....	52
distracție divină.....	54
cât mai am de trăit.....	56
cina cea de taină.....	57
oftat.....	58
cugetare.....	60
și dacă Iisus nu ar fi venit.....	62
copertile.....	66
poeziile celeste.....	68
spovedanie.....	70
ușa.....	72
înger păzitor de împrumut.....	74
și va veni o vremea când.....	78
greșeala.....	80
exerciții de geneză.....	82
Catedrala Mântuirii Neamului.....	84
sentința.....	86
Adam pomicultorul.....	88
semnele cele mari.....	89
în loc de încheiere.....	94
Postfață.....	97

LBRIS

We know
books

A L T A C A L A T O R I E

poetul nebun e mai citit dincolo decât pe aici,
pe el îl așteptă îngerii în cer să le fie preot
când se face liturghia versului
cu care se împărtășesc sensurile lor duminica
după ce s-au spovedit mai înainte caietului lui de poezii.
poetul care e nebun după Hristos e doar prorocul
care scrie cuminte pe hârtie după dictare
ce gândește Dumnezeu cu voce tare
când se plimbă liniștit în răcoarea serii,
el de fapt traduce din cer profeții despre rai,
e ghid pentru cititorii care vor să urce pe cruce
și să bată în cuie cuvintele potrivite
care nu mai au răbdare
să se suie oficial cu toată poezia.

(30 ianuarie 2020)

aseară, un înger de lumină transpirat tot, mi-a propus un târg cinstit:
să facem zilnic schimb de roluri, doar până la miezul nopții,
timp de patruzeci de zile, având doar o singură regulă:
să nu depășesc ora limită fiindcă apoi, pentru totdeauna,
îl voi condamna pe el să rămână om, iar eu o să rămân pe veci un înger.
adică, să îmi dea el mie aripile lui ălea mari, cele șase..., cu tot cu fișa postului,
iar eu, să-l distribui în rolul omului aflat sub semnul căderii edenice.
hm, ce-o mai fi și ispita asta?, parcă îmi scapă ceva,
dar l-am recunoscut, era chiar el..., îngerul cel iubit al Domnului!
o fi plictiseală mare prin cer, se joacă popa prostu pe pedepse,
s-or fi îmbătat îngerii și ei odată ca tot omul,
trebuie să fie ceva necurat în toată lucrarea asta!
nu merit eu așa onoare, i-am spus umil îngerului de lumină,
încercând să trag puțin de timp, sincer, mi-era și puțin cam frică,
dar mă încerca un dor nebun să deschid ușa cerului, ce spargere perfectă,
e ca și cum aș intra clandestin în seiful cu secrete al Domnului Dumnezeu.
ei, hai nu te teme, o să-ți placă și o să te descurci tu,
spuse încurajator chiar îngerul cel iubit al Domnului,
vei asculta muzică cum urechile tale needucate
și nici un muritor nu au mai făcut-o la voi pe pământ,
pe aici tot compunând, Chopin, Mozart, Porumbescu sau Schubert
au ajuns în sfârșit să îmbătrânească cum trebuie,
că doar nu crezi că stau la păstrare pe aici ca și conservele de iarnă cuminți pe rafturile unui beci.
poți citi, tot aici, ce poezii mai trebuiau să scrie pe pământ Eminescu, Labiș, Villon sau Esenin,
să te bucuri de ce au mai pictat, doar aici, Rafael, Luchian, Gauguin sau Van Gogh,
uite, tablourile lor neștiute de voi oamenii
și-au aflat odihna binecuvântată pe pereții exigenți ai cerului cel nou,
tu ești alesul, o să vezi și tu cum este să fi nemuritor, până la... miezul nopții.

mă cam îndatorezi cam mult, îngerule, eu ce pot să-ți ofer la schimb?,
o oală în clocot din care să-ți picur regulamentar
pe obrazul tău atât de perfect lacrimi fierbinți, sterile,
tusea seacă a planetei albastre pricopsită chiar în zilele noastre
cu o afectare totală pulmonară și chiar mentală,
un strigăt mut, de durere al copiilor desculți,
cei fără școală, pentru urechea ta atât de cultă,
va trebui să mai și muncești, ceva cam mult,
pe la stăpânii lumii ăștea văzute doar pentru câțiva bănuți,
doar dacă nu vii tu de acolo zilnic cu ceva mană cerească.
eram din nou ca Adam ispitit în grădina Edenului și mă tot codeam,
să accept sau nu?, să mușc cu poftă din mărul oferit de data aceasta
cu atâta generozitate chiar de îngerul cel iubit al Domnului.
și s-au cam făcut anul acesta merele în curtea mea curată, cea de dinainte pregătită...
adică, stați liniștiți, am făcut și eu ce ați fi făcut și voi,
la fel ca și tine dragă cititorule,
am acceptat bineînțeles târgul cel onest al îngerului de lumină
și mi-am început cu multă râvnă și mult trac rolul acesta de Cenușăreasă,
o navetă obositoare, zilnică, de la pământ la cer, până la miezul nopții.
desigur, vreți acum *breaking news*, să vă povestesc, cum este pe dincolo,
cu cine își bea dimineața sfinții cafeaua, care este limba oficială
sau dacă raiul și iadul chiar există așa cum ne spun popii,
dar poezia mea nu este despre aceasta, o să stăm la taclale altădată,
în altă poezie, acum ascultați ce mi s-a întâmplat.
chiar în ultima seară, când îmi terminasem conștiințios treaba ceva mai devreme ca de obicei,
am găsit, întâmplător desigur, ușa uitată deschisă către cel de-al treilea cer
unde fusese răpit odată și Sfântul Apostol Pavel,
și, deși se apropia ora la care trebuia să mă întorc degrabă pe pământ,
am zăbovit uitat acolo, împietrit, cu aripile ălea grele cât o așteptare coaptă,
să privesc din ușă la necuprinsul care nu poate fi cuprins de cuvânt vreodată

și de neînțeles pentru cei care nu pot măcar certa furtuna ca să o cumiștească
și încă nu pot merge lejer pe deasupra apelor.
de atunci, fiindcă am întârziat să mă întorc pe pământ
la îngerul pe care-l văd cum dansează și râde acum fericit
am rămas încremenit odată cu timpul,
cu aripile ălea, cele șase..., cele mai grele dintre toate aripile,
odihnindu-se pe limbile ceasului așteptându-l pe ceasornicar.
de ce ești fericit?!, l-am întrebat contrariat pe înger care radia tot,
ești acum și tu doar un biet muritor de rând
și în sudoarea frunții tale îți vei mânca pâinea.
zis-a îngerul: văd că ți s-au deschis tocmai acum ochii, dar tu ai rămas acolo sus
doar un înger, cu aripile ălea grele, cele șase..., mult prea grele pentru tine,
iar eu, ca om aici pe pământ, și... fără aripi, tocmai am aflat binecuvântarea
de a purta această grea povara a bucuriei,
a răstignirii Mântuitorului pe cruce și pentru mine.

(17 octombrie 2021)

mulțumesc cerului cel atent
care primește privirea mea către el
ca pe o ofrandă, o ardere de tot
adusă de un vis tânăr
care deși era orb din naștere,
repetă obsesiv tot timpul
că el, cerul cel atent este albastru.

(7 februarie 2021)

LIBRIS

We know
books

A opta minune

finalul...,
se tot uita lung,
de acolo de sus de la el după un început
care acesta îi zâmbea încurajator
unui rai mult prea tânăr.
finalul îi spuse începutului:
vezi tu, toate au un sfârșit, un capăt,
tot ce începe, odată și odată se termină.
începutul îi replică:
tu, fără mine nici nu ai fi existat,
apoi plecă grăbit să își caute nemurirea
pe care o găsi într-un alt rai care era un cerc,
dar nenăscut încă,
tot aștepta cuminte acolo de ceva vreme
să se nască din nimic.

(12 februarie 2021)

